

Две

Какъв беше животът на Лоръл преди десет години, когато имаше три деца, а не само две? Дали се събуждаше всяка сутрин, изпълнена с екзистенциална радост? Не, не го правеше. Тогава беше от хората, за които чашата бе наполовина празна. Намираше за какво да се оплаче дори в най-приятните ситуации и се радваше съвсем за кратко на добрите новини, след което настроението ѝ бързо се разваляше от някаква нова тревога. Всяка сутрин се събуждаше с убеждението, че е спала зле, дори когато не беше така; притесняваше се, че коремът ѝ е прекалено голям, че косата ѝ е много дълга или много къса, че къщата ѝ е голяма или малка, че банковата ѝ сметка е празна, че съпругът ѝ е невероятно мързелив, че децата ѝ са ужасно шумни или тихи, че ще напуснат дома или че никога няма да го напуснат. Ставаше сутрин и веднага забелязваше белите котешки косми по черната пола, която беше оставила на облегалката на стола в спалнята, липсващия чехъл, торбичките под очите на Хана, купчината с дрехи за химическо, която се канеше да занесе почти месец, скъсания тапет в коридора, противния космат цирей на брадичката на Джейк, вонята на оставена прекалено дълго котешка храна и коша, който никой от мързеливото ѝ семейство не изхвърляше, а само тъпчеше боклуци в него.

Така гледаше Лоръл на някогашния си перфектен живот – поредица от лоши миризми, несвършени задачи, дребни тревоги и закъснели сметки.

И тогава една сутрин малкото ѝ момиченце, златното ѝ детенце, нейното съкровище, бебчето ѝ, душата ѝ, гордостта и радостта ѝ, излезе от дома им и повече не се прибра.

Как се чувстваше Лоръл през онези първи смазващи няколко часа? Какво замести онези дребни тревоги в главата и сърцето ѝ? Ужас. Отчаяние. Скръб. Тревога. Агония. Мъчение. Смут. Страх. Всички тези думи звучаха много мелодраматично, но в същото време не можеха да опишат как се чувстваше.

– Сигурно е в дома на Тео – каза Пол. – Защо не позвъниш на майка му?

Лоръл вътрешно знаеше, че Ели няма да е в дома на Тео. Тя добре помнеше последните думи на дъщеря си:

– Ще се върна навреме за обяд. Остана ли от лазанята?

– Има цяла порция.

– Не я давай на Хана! Или на Джейк! Обещай ми!

– Обещавам.

След това предната врата беше затворена и къщата стана с една идея по-тиха заради излязлото ѝ дете, а Лоръл трябваше да пусне пералнята, да проведе един телефонен разговор, да занесе топла напитка на Пол, който беше настинал. Някога настинките ѝ се струваха едно от най-досадните неща на света.

– Пол е настинал.

На колко души го беше споделила от вчера насам? И беше въздъхнала изморено и бе завъртяла очи.

– Пол е настинал. – *Какво време. Какъв тежък живот. Горката аз.*

Лоръл се обади на майката на Тео все пак.

– Не – отговори Беки Гудман, – не, много съжалявам. Тео си е у дома цял ден и не сме виждали Ели. Ако мога да помогна с нещо...?

Следобедът отстъпи място на вечерта, докато се обаждаше на всички приятели на дъщеря си, след като посети библиотеката – там ѝ позволиха да изгледа записите от камерите – и установи, че Ели не е стъпвала там през деня. Слънцето залезе и къщата потъна в хладен мрак, разкъсан от време на време от белите проблясъци на мълчаливата гръмотевична буря. Лоръл най-накрая се предаде на разяждащия я страх, който набъбваше в нея цял ден, и се обади в полицията.

Тази вечер за първи път изпита омраза към облекения в пижамата си, бос и вонящ на легло и сополи Пол, към подсмърчането, подсмърчането, подсмърчането, духането на носа, отворотното гъргорење в ноздрите му и тежкото дишане, което звучеше като смъртните стонове на чудовище за хиперчувствителните ѝ уши.

– Обличай се – сопна му се Лоръл. – Моля те.

Пол веднага се съгласи като нахокано дете и след няколко минути слезе долу, облечен в летния си тоалет, състоящ се от камуфлажни къси панталони и светла тениска. Всичко беше грешно. Грешно, грешно, грешно.

– Издухай си носа – нареди му Лоръл. – Както трябва. Нищо да не остане.

Съпругът ѝ отново изпълни нареждането ѝ. Тя го гледаше презрително, докато той нави кърпичката на топка и отиде в кухнята да я изхвърли в кошчето за боклук. Беше жалка гледка.

После дойде полицията.

И тогава започна.

Онова, което така и не свърши.

От време на време Лоръл се чудеше дали ако Пол не беше болен през онзи ден, ако се беше прибрал у дома след първото ѝ позвъняване, с намачканите си официални дрехи, обезпокоен и притеснен, и беше седнал до нея, бе я хванал за ръката, а не дишаше през устата, не подсмърчаше и не приличаше на плашило, всичко щеше да е различно? Дали щяха да го преживеят заедно? Или нещо друго щеше да я накара да го намрази?

Полицията си тръгна в осем и половина. Хана се появи на прага на кухнята малко по-късно.

– Мамо – каза тя извинително, – гладна съм.

– Съжалявам – отвърна Лоръл и погледна кухненския часовник. – Господи, да, сигурно си освирепяла от глад. – Тя стана с усилие на крака и разгледа отнесено съдържанието на хладилника с дъщеря си.

– Може ли това? – попита Хана и извади една пластмасова кутия с последната порция лазаня в нея.

– Не – Лоръл я изтръгна от ръката ѝ. Дъщеря ѝ примига насреща ѝ.

– Защо?

– Просто не я пипай – отговори тя, но този път по-спокойно.

Лоръл ѝ приготви препечена филийка с боб и я гледа през цялото време, докато се хранеше. Хана. Средното ѝ дете. Трудното. Изтощителното. Онова, с което не искаше да попада на самотен остров. И една ужасна мисъл мина през главата ѝ – толкова бързо, че едва я отчете.

По-добре ти да беше изчезнала, а Ели да хапваше препечена филийка с боб.

Лоръл докосна бузата на Хана с длан, съвсем нежно, и излезе от кухнята.